

HET WERKEN MET INNERLIJKE KRACHT

Discussiebijeenkomst 19-11-1962 Den Haag

Onder innerlijke kracht of krachten kunnen wij verstaan alle krachten binnen de mens behouden en bevat, die niet berusten op zuiver spierwerkingen en niet direct deel zijn van de normaal redelijke functies van brein en zenuwstelsel. Met andere woorden, wanneer u denkt en uw denken zou mede het onderbewustzijn omvatten, dan kunnen wij hier reeds spreken van een denkwijze, waarin een zekere innerlijke kracht tot uiting komt.

Andere krachten blijken sterk verbonden te zijn met de emotionele inhoud van de mens; d.w.z. dat bepaalde spanningen in de mens of een bepaalde ontroering hem begaafdheden kunnen erschaffen, waardoor hij b.v. verder ziet dan met het oog, mogelijk is en aanvoelt wat normaal redelijk niet merkbaar is. Ook dit zullen wij innerlijke kracht noemen.

Daarnaast kennen wij natuurlijk de paranormale geneeswijze, waarbij - indien op de juiste wijze wordt ingegrepen - eveneens bepaalde krachten uit de mens worden overgebracht naar een ander. Verwant hiermede door het verschijnsel van domineren en overbrengen is hypnose en bepaalde vormen van suggestieve werking. Ook deze zou ik willen verstaan onder het begrip: innerlijke krachten.

Ten laatste wil ik nog opmerken, dat ik als innerlijke kracht eveneens beschouw, alle bewust toegepaste werkingen van telepathie en daarmee in verband staande verschijnselen.

Ik neem aan, dat u deze opsomming hebt kunnen volgen en wil nu gaarne allereerst de bron van de innerlijke kracht beschrijven.

In elke mens bevindt zich een aantal instinctieve waarden, die hem door een patroon van angst, zelfbehoud en begeren drijven. Dit zijn lichamelijke krachten; maar deze krachten hebben de eigenaardigheid, dat zij het lichaam in een afwisselende staat van gevoeligheid kunnen brengen, waarbij bovendien het uithoudingsvermogen (de z.g. wil van de mens en dergelijke aspecten) meer of minder sterk geactiveerd zijn. Wanneer deze evenwichtigheid normaal in de mens heerst, zal zijn innerlijke kracht niet tot uiting komen. Op het ogenblik, dat er een lichamelijke balans bestaat, zal het lichaam geneigd zijn zichzelf te handhaven. De uitstralingen ervan zijn diffuus; ook wanneer de aura zelf (d.w.z. het veld, dat de mens omgeeft) zou uitstralen, is dit sterk gediffuseerd. Er is geen sprake van een werkelijke kracht, omdat haar gelijkmatigheid het haar onmogelijk maakt daarvan een direct gebruik te maken.

Nu kennen wij mensen, die het innerlijk evenwicht op een bepaalde wijze herzien; d.w.z. dat zij b.v. door training en scholing in staat zijn om een groot gedeelte van hun angst terzijde te schuiven, terwijl zij het element begeren van het direct materiële in de richting van het meer ideële hebben verschoven. Dergelijke mensen hebben een rustgevende uitstraling. Wanneer u in hun nabijheid komt, dan zult u - omdat het afwijkt van uw persoonlijke uitstraling, uw normaal bestaan - dit als een rustgevende kracht aanvoelen. Omgekeerd: een mens, die alle begeren eigenlijk heeft vergeten in de noodzaak tot zelfbehoud en die in een toestand van panische angst verkeert, is in staat in u een echo van paniek te wekken. Hier hebben wij echter het niet-gerichte verschijnsel. Wanneer ik nu in staat ben mij bewust en geconcentreerd op één persoon te richten dan zal de totale kracht, die van mij uitgaat (een zeker fluïdum noemt u het misschien), de ander zo sterk beroeren, dat niet alleen een sfeer kan worden overgebracht maar ook een gedachte, een niet uitgesproken suggestie en bij gevoelige personen ongetwijfeld ook een verdringing van eigen persoonlijkheid, het ontstaan van een trance-toestand en daaruit voortkomend wat men een hypnotische toestand of trance noemt.

Deze dingen liggen nog zeer dicht bij het stoffelijke. Maar er zijn andere elementen in de mens zelf. Men drukt deze gezamenlijk uit met de term: psyche. Maar hoe dartel en luchtig psyche ook moge zijn, zij is geen concrete eenheid.

De psyche van de mens heeft een gedeelte, dat tot de stof behoort. Dit laten we nu een ogenblik buiten beschouwing. Daarnaast bezit hij een z.g. astraal-lichaam (ook wel astraal of etherisch dubbel genoemd, want dit is praktisch identiek, ongeacht de andere stellingen daarover). Dit wil

zeggen, een tweede, eigenlijk uit gedachten en zeer fijne materie opgebouwd wezen, dat aan de stof is gebonden en dat op de stof kan inwerken, maar dat niet zintuiglijk waarneembaar is. Elke krachttuitwisseling, die astraal mogelijk is, geschiedt door middel van gedachten. Elke onbeheerste gedachte maakt op het astraal gebied ontvankelijk voor andere. Elke bewust gerichte gedachte is een wapen, bruikbaar tegen een ander.

Een mens, die in staat is - zelfs al kent hij het bestaan van zijn astraalvoertuig niet volledig - zich te concentreren, zich te verzetten tegen alle gevoel van angst, zich één doel a.h.w. gevisualiseerd voor te stellen, zal daardoor op astraal terrein alle tegenstrijdige krachten van zich kunnen afweren en gelijktijdig - een typisch verschijnsel - de evenwichtigheid, die hij zo voor zichzelf astraal bereikt, grotendeels aan het stoffelijk lichaam kunnen overdragen.

Dan vinden wij in de mens nog een aantal andere geestelijke voertuigen, waarvan één wel belangrijk wordt genoemd: het z.g. mentale voertuig. Dit kan het best worden voorgesteld als een bewustzijn-dragend geheel dat losstaat van de stof en stoffelijke denkwijzen en herinneringen kan overnemen. Dit z.g. mentale voertuig heeft het vermogen om via zijn contacten met het z.g. levenslichaam krachten aan de mens toe te voegen, maar het kan onder andere omstandigheden ook krachten aan het menselijk voertuig onttrekken. Dit is dan de structuur van wat men psyche noemt, omdat het niet behoort bij het stoffelijk zichtbare lichaam. Er zijn daarin veel meer factoren behouden, maar wij kunnen voor deze inleiding volstaan met het gestelde.

Nu gaan wij ons afvragen: Hoe kan ik deze krachten gebruiken? Wat is er voor nodig? En dan blijkt in de eerste plaats:

Praktisch elke mens gebruikt éénmaal of meermalen in zijn leven zijn innerlijke kracht ter compensatie van een meer stoffelijk tekort schieten. Sommigen doen dit door hun uithoudingsvermogen te vergroten; anderen door iets op afstand waar te nemen of voor zichzelf een nieuwe zekerheid te scheppen. Een ieder kan innerlijke krachten gebruiken, want iedereen bezit ze. Het is slechts noodzakelijk een zekere scholing door te maken om voor zichzelf te weten, hoe deze krachten te richten, te leiden en te vormen zijn. Hier komt allereerst wel de gedachte naar voren.

Een mens, die zich met zijn denken volledig kan verplaatsen in een voorstelling, die niet behoort tot zijn ogenblikkelijke werkelijkheid (dus b.v. in deze kamer zich kan voorstellen op Times Square in New York te staan), zal op een bepaald ogenblik zich zo sterk hebben geïdentificeerd met het beeld van Times Square, dat dit voor deze mens waarneembaar wordt; en niet slechts vaag waarneembaar, maar alsof deze persoon op dat ogenblik daar zelf stoffelijk aanwezig zou zijn. Deze concentratie kan door de meeste mensen niet volledig worden opgebracht. Het vraagt een betrekkelijk grote oefening om deze waarneming op afstand tot stand te brengen. Maar als u in een bijzondere nood verkeert, komt u er stellig wel toe.

Een mens, die sterft en daarbij zijn hele wezen voelt uitgaan naar degenen, die hij achterlaat, manifesteert zich op zeer grote afstand; en soms waarneembaar. Mensen, die in stervensnood zijn, kunnen zich soms ook zo manifesteren; en in andere gevallen thuis waarnemen. Ik geef dit beeld om duidelijk te maken, dat iedereen in principe de kracht of de gave bezit, maar haar niet weet te gebruiken.

In het Verre Oosten wordt hiervoor gebruikt een betrekkelijk langdurige reeks contemplaties en meditaties, die voeren tot het opbouwen van een z.g. schijnfiguur, welke zo wordt geconcretiseerd, dat zij als werkelijkheid kan worden gehanteerd. Daarna leert men haar afbreken, en is zij eenmaal verdwenen, dan heeft men dus het vermogen gekregen voor zichzelf een beeld als realiteit te scheppen en weer te vernietigen. Met dit vermogen kan men niet slechts elders a.h.w. een tweede persoonlijkheid tijdelijk scheppen, maar men kan ook op die andere plaats bepaalde daden stellen, ofschoon dit laatste niet onbeperkt mogelijk is.

Hiervoor moeten wij nu een eenvoudige vorm vinden. Wanneer u, mijne vrienden, zich volledig concentreert (al dan niet met hulpmiddelen als een foto e.d.) op een bepaalde persoon of op een bepaalde plaats, dan ontstaat er een rapport. De gevoeligheid, die u innerlijk bezit, wordt sterk gericht op die persoon of op die plaats. Hierin zult u meestal eerst na zeer lange training komen tot een zich vereenzelvigen met die persoon en ook uw waarneming zal niet zonder fouten zijn; maar er komen gedachten in u op, die een echo zijn van datgene, waarop u zich concentreert. Het is op deze wijze mogelijk gegevens te verkrijgen. Deze gegevens behoeven dus niet alleen maar een waarnemen te zijn van uiterlijke omstandigheden; het kan de vorm krijgen van een gesprek, ja, zelfs van een diagnostisch onderzoek van een ander. Met dit laatste moeten wij zeer voorzichtig zijn, omdat de persoonlijke kennis of het persoonlijk gebrek aan kennis hier een grote rol kan spelen. Men kan een dergelijke diagnose als een indicatie voor verder onderzoek beschouwen

maar nimmer als een directe vaststelling van kwalen zonder meer. Hier hebt u één van de wijzen, waarop u eenvoudig die kracht al kunt gebruiken.

Er is een tweede kracht. U hebt in uzelf een vermogen (noemt u het fluïde, noemt u het levenskracht, noemt u het mijnentwege od of geeft u het een andere naam), dat kan worden gericht en uitgestraald. Wanneer ik dit vermogen in mijzelf erken en vertrouw op het vermogen om deze kracht uit te stralen (zelfvertrouwen is een grote en belangrijke factor), dan zal ik in staat zijn deze kracht elders te projecteren. In een zuiver evenwichtig lichaam is dit echter niet goed mogelijk. Er moet een zeker gebrek aan stabiliteit ontstaan. In vele gevallen scheidt men dat door b.v. medelijden op te wekken, wanneer men een zieke wil genezen; door een zeker verzet te veroorzaken, indien men iets wil voorkomen. Gevoelens van lust en onlust spelen hierbij dus wel degelijk een rol en deze kunnen kunstmatig worden gewekt.

Een zeer eenvoudige suggestie. U wilt iets voorkomen; helemaal kunt u dat natuurlijk niet doen. Maar u kunt een zekere invloed uitoefenen en misschien daarmee de zaak afremmen, de omstandigheden wijzigen. Nu heeft u daarvoor nodig een verzet, een verweer. Neem uw belastingaanslag, overweeg hoe een belangrijk deel van uw inkomen wordt opgeëist door de staat, als u zo denkt; lees in de krant, hoe onverschillig men tegenwoordig met atomen omspringt, kortom, neem iets, waaraan u zich ergert, maar dan heel erg. Wanneer die ergernis in u rijst, gaat u diezelfde ergernis overbrengen, transponeren naar het beeld, waarop u wilt inwerken. U wilt b.v. voorkomen dat iemand een auto gebruikt. Nu moet u weten wat u doet. U kunt die man niet beletten in zijn auto te stappen. Maar u kunt wel de ontsteking van die auto tijdelijk onklaar maken. Wanneer u weet waar de verdeler zit en u richt nu uw gehele aandacht op die verdeler met dezelfde ergernis en haat en u zegt. "Nu sluit ik dat kort en het werkt niet", dan kan de ander met de auto niet starten.

Het lijkt u overdreven; maar geloof mij, met innerlijke kracht zijn dergelijke staaltjes door getrainden wel degelijk te volbrengen. In het begin gaat dat misschien niet, maar wanneer u die methode gebruikt kunt u enige resultaten boeken, daarvan kunt u zeker zijn, ook al zijn ze klein.

Het is natuurlijk beter te werken met een gevoel van meeleven. Wanneer wij dit meeleven in ons doen ontstaan, dit volledig meelijden met een ander (niet dat wij medelijden hebben, maar omdat wij ons de pijn en het lijden van die ander zó voorstellen, dat wij dit a.h.w. in onszelf voelen), dan is het mogelijk onze kracht daarheen te dirigeren.

Wij trachten ons dan voor te stellen, dat die fout moet worden opgeheven. Weten wij waar de fout is, zoveel te beter. Maar wij kunnen ook gebruik maken van de eigenaardigheid, dat elk lichaam zelf zijn eigen afwijkingen constateert, zelfs wanneer dat niet in het direct redelijke bewustzijn van een mens plaatsvindt. In dit geval richten wij ons op deze mens met zijn bewustzijn. Wij zeggen: "Je weet waar de fout zit. Ik zend je deze kracht. Herstel die fout!". Een bevel. Het uitzenden van deze kracht zal blijken inderdaad resultaten te hebben.

Ook dit is natuurlijk training. Het is niet voldoende, zoals sommigen denken, om alleen maar kennis te nemen van het feit, dat iemand ziek is om dan eenvoudig te zeggen: "En nu zend ik kracht uit". Er is wel degelijk een gevoel van verbondenheid, van eenheid nodig. Hier heb ik dus een kracht omschreven, die kan worden gebruikt voor b.v. het genezen op afstand. Maar ook wanneer u een mens wilt genezen vlakbij, geldt precies hetzelfde. Er is een grote sympathie der persoonlijkheden nodig. Men moet zijn eigen wezen a.h.w. laten overvloeien in dat van de ander, men moet voor een ogenblik leven in die ander; diens pijn, diens ellende is de uwe. Nu gaat dan die kracht komen en u zegt: "Nu moet de pijn verdwijnen; de oorzaak van de pijn verdwijnen. Ik neem weg, wat fout is. Ik neem de verkeerde krachten, en geef iets anders daarvoor terug." Hoe eenvoudig is het eigenlijk, wanneer men voldoende medegevoel kan opbrengen. Maar dit medegevoel moet er inderdaad zijn.

Wij komen nu aan iets, dat hiermee direct verwant is; nl. telepathie. Wanneer u met een andere mens harmonie hebt, dan behoeft u die mens niet te kennen. Maar wanneer de stemming van uw wezen en de innerlijke gesteldheid van de ander elkaar dekken voor ongeveer 60 ten 100, 6 op 10, 3 op 5 dus, dan blijkt een corresponderen van denken mogelijk te zijn. De twee persoonlijkheden werken wat gedachtegolven betreft op elkaar als een soort transformator. Degene, die het sterkst is, werkt als primaire (zender); degene, die de ontvanger, de zwakste is op dat ogenblik, die passief ondergaat misschien, als secundaire (hij ontvangt het uitzend-signaal); de hersenen vertalen. Er is geen sprake van een telepathie, die zo precies woordelijk doorgeeft wat de ander aan boodschap uitzendt. Maar er is een overbrengen van het totale beeld van de gedachte. De flux van gedachten, zoals ze in u bestaat, vloeit door die ander heen en wordt in de ander versterkt. Wij noemen dit een verschijnsel, dat berust op gedeeltelijke sympathie.

U zult begrijpen, dat u allemaal enigszins telepathisch begaafd bent, maar dat u het nooit hebt getraind. U hebt echter innerlijke krachten, die soms zelfs liggen op een hoger niveau dan het zuiver stoffelijke alleen, waarmee dit uitwisselen van beelden en gedachten, dit aanvoelen van elkander mogelijk is. Wanneer u dit op eenvoudige wijze probeert, dan geldt daarvoor het volgende:

Probeer u te realiseren wat het verschil is tussen u en de andere persoon. Dat is nl. het eenvoudigst. Probeer die verschillen uit uw eigen bewustzijn weg te drukken; er is dan een zekere gelijkheid. Heeft u te maken met een onbekende, probeer zo universeel mogelijk open te staan voor alles, ook voor dingen die u normalerwijze afwijst of verwerpt. U moet openstaan voor alles. En nu gaat u zich de persoon weer voorstellen. Die voorstelling behoeft niet concreet te zijn. Het behoeft dus niet een foto van een mens te zijn. Het is voldoende, als u alleen maar iets van een uitstraling of een voorwerp heeft, dat aan die persoon toebehoort, iets van een handschrift of alleen maar een gedachte, zoals u dat hebt gehoord. Dit is meestal reeds voldoende om de selectie tot stand te brengen. Vanaf dat ogenblik kunt u zenden; u kunt dus aan de ander de gedachte-stroom toezenden. Slechts indien de ander op die gedachten intens reageert - en anders niet - zult u ook in de periode dat u niet zendt, maar gewoon openstaat met hetzelfde beeld voor ogen, iets van de gedachten van de ander in uzelf voelen doorklinken. Hierbij is ook nog belangrijk, dat genegenheid, bewondering, eerbied, een gevoel van harmonisch-zijn van groot belang zijn. Deze maken nl. de afstemming concreter, werkelijker en geven daarom de beste resultaten.

Een kind, dat zonder enig voorbehoud een mens aanvaardt (of dit nu vader, moeder, een onderwijzer, een tante is of een vreemde), is geneigd om de gedachten van die vreemde in zich op te vangen. Het kind kent geen vooroordeel. Dat moogt u ook niet kennen. Het voelt zich met die ander verbonden. Er is een respect, een bewondering, een aanvaarding. Wanneer u dit in uzelf tot stand brengt zullen die, door velen van u niet bewust gebruikte gaven, actief gaan worden.

En deze telepathie heeft weer een zekere verwantschap met suggestie. Wanneer ik telepathisch een beeld overbreng naar een ander, dan doe ik in die ander de eigen gedachten tijdelijk op de achtergrond treden. Ik doe dit alleen om een reactie te wekken, waardoor ik word verstaan.

Gebruik ik suggestie, dan is het niet meer een geval van "alleen maar even in beeld brengen". Ik moet proberen in de ander diens waarderingen te hergroeperen. Daarom is suggestie het eenvoudigst, wanneer ons sujet geboeid is.

Wanneer u allen naar mij kijkt en naar mij luistert, gaat er van mij een zekere suggestieve invloed uit. Hoe meer u opgaat in hetgeen ik zeg, hoe sterker die suggestieve band wordt. Het zou nu mogelijk zijn om iets onredelijks ertussen te schuiven en u zou het gewoon accepteren. Ik heb zozeer de suggestie van eenheid, van logica, van vrede gegeven, dat u aanvaardt. Ik kan ook een beeld, dat niet juist in u is, uitspreken en dat langzaam gaan omwerken, tot daaruit een ander beeld ontstaat. De suggestieve invloed, de band tussen ons, maakt het mij niet alleen mogelijk u te doen meegaan, te laten meedenken met mijn gedachten maar zelfs om u blijvend te doen openstaan voor het tegendeel, dat ik u heb getoond: Die andere waarde.

Sterke suggestie kan zelfs de zinnen begoochelen; d.w.z. de lichamelijke werkelijkheid treedt terug voor een beeld, dat de ander door gedachten, woorden of gebaren naar u uitzendt. Bij dergelijke suggestieve werkingen kan men in het begin het best uitgaan van het visueel contact.

Het is mogelijk om ook op andere wijzen te werken.

Wanneer u een ander ziet en u kunt in uzelf het beeld scheppen, dat u die ander wilt doen aanvaarden en dit voor een ogenblik doorleven, dan draagt u die voorstelling op de ander over en hebt u daarmee in de ander een wijziging tot stand gebracht. Een wijziging die hij zeker, nadat het contact is verbroken, weer kan corrigeren. Wanneer u echter dit vaak herhaalt, wordt de nieuwe vorm van denken zo sterk, dat het heel veel moeite kost om de oorspronkelijke gedachte in zo'n mens terug te vinden. En daarom mogen wij zeggen, dat het herhaald suggestief inwerken op iemand een effect heeft, dat aan hypnose gelijk is.

Bij hypnose ga ik uit van het standpunt, dat ik mijn contactpersoon (mijn sujet) volkomen moet domineren. Deze dominantie kan ik natuurlijk het best verkrijgen door die persoon een ontspannenheid, een zich laten gaan te suggereren. Verzet de ander zich ertegen, dan kan ik gebruikmaken van mechanische middelen. Ik kan b.v. een slinger heen en weer laten gaan, een soort grote pendel. (Dit is één van de mysteriën van de Krishna-tempel, waar een met robijnen bezette bol heen en weer word geslingerd, waarop men de ogen richtte; dan zag men Krishna zelf op aarde komen.) Een heel typisch verschijnsel, dat dus zuiver hypnotisch was. En dan was dit massa-hypnose.

Wanneer ik zo sterk ben, dat ik mijn wil en voorstelling in de ander kan vastleggen met uitsluiting van diens beheersing en wil, dan kan ik hem alles laten zien, doen of denken wat ik wil, zolang ik het beeld daarvan heb. U kunt dus heel rustig zeggen tegen iemand, die u onder hypnose heeft: "U bent een kikker". Wanneer die persoon geen kikker kent en u wel, dan volgt een onvolledige nabootsing. Kent u beiden hem, dan gedraagt de persoon zich volkomen als een kikker, zoals u beiden zich hem voorstelt. Kent u echter geen kikker en de ander wel, dan zal eveneens een onvolledige nabootsing volgen. Is de kennis bij de ander beperkt, dan ontstaat een fantasie, die met het werkelijke gedrag van de kikker weinig meer te maken heeft.

Dit is een heel eigenaardig verschijnsel. U kunt de ander in hypnose suggereren wat u wil. U bent zijn meester, u kunt zeggen: "Uw ziel gaat nu uit op afstand en neemt waar". Een goed sujet zal dit na enkele proeven (die op zichzelf niet zonder gevaar zijn) kunnen doen.

Als eenvoudige mensen, die daarin niet geschoold zijn, kunt u natuurlijk moeilijk met hypnose beginnen. U zou eventueel - gebruikmakende van bepaalde hulpmiddelen - hypnose en zelfhypnose in praktijk kunnen brengen, maar deze zijn niet zonder gevaar. Sta mij toe, dat ik deze toepassing dus oversla.

Nu wil ik u nog op andere dingen wijzen.

Ik heb reeds gesproken over de astrale wereld. Alles, wat in de astrale wereld plaatsvindt, is in enigerlei vorm de weerkaatsing van een bewustzijn of een vorm, die elders reëel bestaat. Dat moet u goed onthouden. Er bestaat geen willekeurige astrale vorm. Zij moet zijn uitgedacht of zij moet bestaan. Daarbij komt verder, dat die krachten werkelijke gedachtebeelden zijn. Een bezieling kan dus alleen geschieden van uit een reële wereld. Wanneer ik nu weet, dat een ander wordt achtervolgt door krachten, waarvan ik aanvoel (ik weet het niet zeker): ze zouden astraal kunnen zijn, er zou een bepaalde demonische invloed kunnen zijn, dan ga ik proberen het volgende te doen:

Ik bouw een astraal beeld, ik bouw a.h.w. een soort zwaard, dat elke keer, wanneer er een aanval op die persoon komt, onmiddellijk toeslaat en dan met een fel geweld de astrale kracht verbrijzelt. Wanneer ik dit met concentratie doe, ontstaat een gedachtebeeld, dat elke vorming van een persoonlijke demon door het eigen denken tegenhoudt. Uw kracht vernietigt elke poging van uw patiënt of van de bezetene om voor zichzelf de demon op te bouwen, die hij meent te moeten zien als oorzaak voor zijn afwijking en gedrag. U kunt die dan wegduwen. Wanneer er sprake is van een werkelijke astrale kracht, dan zal deze eerst u moeten aanvallen en verslaan, voordat hij volledig bezit kan nemen van de ander. Een mens, die zijn gedachten zo weet uit te drukken (dit is dus weer een vorm van denken), dat hij bewust van astrale agressie plus het weten dat eigen denken de gerichte kracht astraal vormgeeft en kan maken tot afweerwapen, kan via deze astrale materie een ander aanvallen of verdedigen.

Het proces is in het begin wat moeizaam. Men moet zich realiseren, dat men in een volkomen fantasiewereld zich zelf a.h.w. kan omvormen tot zwaard. En wanneer er een aanval komt, slaat men met dit zwaard de ander weg. Wanneer de ander terugkomt in een andere vorm, dan past men zich aan, men verandert zich en begint een volledig duel. Het is fantasie. Het is niet een reële weergave van het astrale gebeuren, maar het is het opbouwen van een wil. U suggereert uzelf een actie, die u astraal realiseert. Het resultaat is, dat op astraal gebied hetzelfde, maar vaak veel redelijker dan u het zich voorstelt, zich inderdaad afspeelt. Op deze wijze is het mogelijk om bepaalde krachten en demonen van u af te weren en ook anderen daarvoor te beschermen. Op dezelfde wijze is het mogelijk om bepaalde denkbeelden, die een ander tot een monomanie aanzetten, te breken. Men kan dus bij een ander langs deze weg een keten van denken vaak verbreken.

Wij hebben nu dus alleen nog gesproken over laat ons zeggen de minder opvallende gaven en krachten. Nu moet u goed begrijpen: dit zijn alleen de simpele dingen. Zij berusten alle op dezelfde grondwaarde. En een absoluut vertrouwen, een geloof moet men daarin hebben. Dit geloof behoeft niet blijvend te zijn; maar op het ogenblik dat ik een kracht gebruik, moet ik daarin geloven. Ik moet zeker zijn, dat ik die kracht kan hanteren, ik moet zelfvertrouwen bezitten. Ik moet verder alles opzij durven en kunnen zetten om mij op dit ogenblik hieraan te wijden; en dan zijn resultaten wel degelijk mogelijk.

Dan heeft u verder te maken met de geest. In de geest zijn zeer vele krachten, die men op aarde niet eens kan omschrijven. Een gemakkelijke uitvlucht, maar het is helaas waar. Elke kracht, die daar bestaat, kan worden omgezet in b.v. levenskracht (vitaliteit). Ze kan worden omgezet in een geïnspireerd denken; dus een verscherping en versnelling van denkprocessen.

Wanneer u zich op geestelijke waarden instelt en u beleeft deze (niet alleen als in een droom), dan maakt u ze werkelijk: in een kerk b.v. door gebed en ritueel, onderling door de wijze van handelen, denken en spreken. Dan zal dus alles, wat harmonisch is en in het "ik" met iets hogers kan worden geassocieerd, iets van meer betekenis, een bron van werkelijke krachten zijn. Die kracht komt in u. Wanneer u die kracht niet tot iets negatiefs maakt door weer aan die dingen te gaan twifelen of u te jachten en te haasten, maar u laat het begrip in u doorwerken, dan is er een innerlijke kracht van hogere waarde. U zult dit kunnen vergelijken met een aanmerkelijke verhoging van uw eigen aurale potentie; uw aura is sterker, krachtiger, levender. En dat wil zeggen dat alle krachten, die van uit uw aura naar een ander worden gezonden, ook sterker zijn. Vandaar het gebruik dat praktisch overal bestaat, waar men iets van magie weet:

Wanneer er een bezwering komt, gaan wij ons eerst concentreren in eenzaamheid. We gaan eerst proberen een contact te krijgen met een hogere kracht en uit die kracht, die wij in ons voelen vloeien, bouwen wij dan a.h.w. onze gedachtewereld op (in de magie meestal astraal) en van daaruit slingeren wij onze kracht weg.

Zo eenvoudig is ook dit. Kunt u geloven in hogere kracht, voelt u hogere kracht in uzelf en kunt u zonder verzet die kracht aanvaarden, zonder te zeggen: "Maar nu heb ik geen tijd, ik moet met mijn eigen wereld verder"; of: "Dit zijn de waarden van mijn wereld en dat past er niet bij", dan is die kracht deel van u. Wanneer u gedurende een dergelijke periode gebruik maakt van één van de omschreven processen - hetzij suggestief, hetzij hypnotisch, hetzij om te genezen, om waar te nemen of om te spreken met anderen op afstand - dan blijkt, dat u veel groter resultaat hebt.

Men kan dus eenvoudig stellen, dat elke concentratie op het Hogere, zo mogelijk gepaard gaande, voorafgegaan of gevolgd (dat kan ook goed zijn) door de lichamelijke en emotioneel daarbij passende patronen van handelen, ons een veelvoud van onze eigen kracht geeft.

En nu gaan wij nog één schrede verder. Er komt een ogenblik - en elk mensenleven kent er wel één - dat u zegt "Het leven is mij niets meer waard. Wat er ook gebeurt, wat kan het mij verder schelen". Op zo'n ogenblik hebt u dus niets, waaraan u werkelijk gebonden bent, waarvan u zich niet kunt losmaken. Op zo'n ogenblik te zeggen: "Nu denk ik aan God", is een kracht bereiken, die heel dicht bij het hemel-zijn of het Nirwana-zijn ligt: het bestaan boven alle waarden. En nu ontstaat daarin de meest complete ontspanning en rust van geestelijke voertuigen plus lichaam; d.w.z. het lichaam regenereert sneller en vollediger in korter tijd dan voorheen en verspilt daarbij minder energie; en de geestelijke voertuigen, misschien uitgeput door hun eigen zorgen, laden zich op met kracht. Deze onverschilligheid nu wordt dus tot een begrip van hoger wezen. Wanneer men dit aanvaardt (u kunt wel zeggen: "Maar ik zit nog met mijn probleem" en dan is het weg), wanneer u die innerlijke kracht aanvaardt (het kan mij niet schelen, het leven en al wat er gebeurt, maar ergens is deze kracht, ergens straalt ze op mij in en ik ontvang dit als een kostbaarheid; de rest komt er niet op aan), dan komt het ogenblik dat de mens voelt iets te moeten doen voor anderen: voor mensen, geesten, dieren of planten. En dit doen gaat niet meer uit van een eigen belangstelling voor de wereld.

U gaat zeggen: Ik ga harmonie scheppen met zoveel mogelijk mensen. Ik weef dit alles tussen de mensen en mijzelf aaneen, tot deze eenheid gezamenlijk in staat is deze kracht te ontvangen. En nu heb ik praktisch permanent die kracht (één doel van de keten kan een ogenblik uitvallen, er zijn altijd andere delen van de keten actief); een blijvend aantrekken van dit Hogere, een blijvend aantrekken van ontspannende mogelijkheden voor geestelijke voertuigen in de stof en vandaar een uitstralen, dat door elk van zo'n groep kan worden gedaan van uit zichzelf, zonder anderen ooit daardoor te schaden. En door het uitstralen van een veelvoud van kracht kan men dus alles, wat ik u heb genoemd en vele andere dingen bereiken.

Mensen denken vaak: innerlijke kracht is veerkracht. Wat u veerkracht noemt, is alleen het vermogen om afstand te doen van een deel van het verleden en het heden zodanig suprême te stellen in eigen wezen, dat men in deze erkende noodzaak en dwang kan voortgaan. Wanneer u een ernstige schok krijgt, kunt u dat meestal wel, of u kunt helemaal niets. Maar wanneer u dan gaat nadenken over de schok, dan wordt het verleden sterker, het groeit. En het heden dat eerst sterk was, wordt zwakker, en zo draait de waarde zich dus om: het verleden absorbeert de krachten van het heden en het heden wordt niet benut.

Indien u dit innerlijk kunt voorkomen, dan heeft u blijvende kracht. Deze innerlijke kracht is voor de mens voor zover hij dit bewust kan overzien, gebonden aan zijn denken, beleven en ervaren. En dit ervaren, dit beleven, dit denken maakt hem dus a.h.w. tot iemand, die beperkt is in zijn stoffelijke mogelijkheden. Er komt echter een ogenblik, dat men zelf niet meer volledig definieert; en nu erkent men de noodzaken in materie, in rede en in de gevoelswereld. Men uit deze en gaat

ze dus niet verder omschrijven. Dan kan van daaruit een gerichte geestelijke kracht worden uitgestraald. Maar dit is iets, dat ik u alleen kan aanraden, wanneer u een redelijke leiding hebt; wanneer u voor uzelf aanvoelt, dat dit mogelijkheden heeft.

Ik wil mijn inleiding niet te lang maken en zal nu kort samenvatten

1^e Innerlijke krachten, alle krachten, die niet onmiddellijk alleen tot het stoffelijk voertuig behoren; verkort de definitie van het eerste; in alle gevallen noodzakelijk; Geloof in de kracht en het bestaan ervan; zelfvertrouwen, waardoor men de kracht meent te kunnen hanteren plus de behoefte of de wil om die kracht te manifesteren.

2^e Vaak een lichte of soms zelfs grotere verstoring van het normaal stoffelijk evenwicht, waardoor men ook kan komen tot een met grote intensiteit uitzenden van de krachten, meege dragen in de lichamelijke toestand en gewekt door de emotie.

3^e Alle door mij genoemde gaven en menige andere zijn in feite gebaseerd op het gebruik van deze innerlijke kracht; of men dit erkent of niet. Zolang de mens gelooft aan zijn vermogen, kan hij veel. Een wetenschapsmens, die aan hypnose gelooft, kan - zonder iets te weten van hetgeen wij hebben besproken - hypnotiseren. Maar het uitzenden of terugzenden van een geest in hypnose kan hij alleen, indien hij voldoende begrip heeft van deze dingen en daar zelf - al is het maar voor een ogenblik - in kan geloven.

Elke gave en begaafdheid, die paranormaal wordt genoemd, staat in verband met deze krachten. Het normale leven, de normale vitaliteit, kan vanuit deze kracht aanmerkelijk worden verhoogd en versterkt; het kan worden verscherpt; eigen denken en bewustwording plus realisatie kunnen aanmerkelijk versneld of vertraagd worden.

En ten laatste: Elke uitwerking van deze krachten, die stoffelijk wordt gerealiseerd, weerspiegelt zich in verscheidene andere gebieden, sferen of werelden en zal ook daarin oorzaak en gevolgwerkingen tot stand brengen. Wanneer in het stoffelijk wezen de emotionele gesteldheid de juiste is en men de aanvaarding, het zelfvertrouwen weet te handhaven, dan zal echter geen enkel gebeuren in een andere wereld een vermindering van deze kracht of een afvoeren daarvan in een andere richting kunnen betekenen.

Ik hoop, vrienden, dat ik u hier in korte tijd een klein denkbeeld heb kunnen geven. Het is een betrekkelijk moeilijk onderwerp en ik heb dus vele begrippen gebruikt, alsof u ze kende. Zou ik mij daarbij vergalopperd hebben, dan moet u maar denken: een paard, dat galoppeert, kan ook van goede wil zijn. Wanneer er tijd over is, kan ik na de pauze misschien op enkele aspecten, die met innerlijke kracht verband houden - vooral het werken daarmee, het gebruik ervan - nog wel ingaan.

DISCUSSIE

❖ *Mag men een ander zijn wil opleggen?*

Wanneer ik door een ander mijn wil op te leggen deze kan beschermen of op enigerlei wijze helpen binnen zijn eigen verlangens maar tegen zijn neiging in om gezonder, beter, gelukkiger, juister te leven, dan mag ik dit tijdelijk doen. Het is echter absoluut verboden om anderen voor langere duur de wil op te leggen; of in strijd met hun eigen wezen en wil. Slechts wanneer er vijanden zijn, kan men deze voor een korte tijd (dus niet blijvend) door zijn wil verlammen, opdat uit de vijandigheid geen verdere gevolgen voortkomen.

❖ *U zegt: "Binnen zijn verlangen maar tegen zijn neiging?" Wat bedoelt u daarmee?*

Een dronkaard wil graag niet meer drinken, toch wordt hij voortdurend door zijn lichaam daartoe gedreven. Zijn gedachten houden zich daarmee bezig. Hij is dus zelf te zwak. Een hypnotiseur kan hem zijn wil opleggen en zal door een post-hypnotisch bevel de behoefte aan drank voor langere tijd op de achtergrond dringen. Hij kan bovendien de behoefte om niet te drinken versterken;

hierbij legt hij dus zijn wil op, maar is desalniettemin in volledige harmonie en overeenstemming met degene, die hij helpt. Op dezelfde wijze kan dit geschieden, wanneer mensen andere fouten of voorstellingen hebben, die niet juist zijn en waaronder zij lijden. Men kan hun dan helpen door hypnose daaraan te ontkomen. Ook suggestie, een minder sterke werking en daarmee vergelijkbaar, kan ervoor worden gebruikt.

- ❖ *Het oproepen van een astraal beeld, dat een of ander dwangvoorstelling moet stoppen, mag dat alleen met toestemming van de betrokken persoon worden gedaan? Is het beeld blijvend; dus ook nadat men er niet langer aan denkt?*

Ik zou ten dele kunnen verwijzen naar het eerste antwoord. Er zijn mensen, die menen door een demon te worden geplaagd of door werkelijke geestelijke invloeden te worden belaagd en zich daarbij bedrukt voelen. Soms wordt dit echter een behoefte. We weten, dat deze behoefte niet de werkelijke persoonlijkheid is. Een andere kracht legt haar wil op en voorkomt b.v. dat de werkelijke spanningen worden uitgesproken en afgereageerd. In dit geval heeft men dus het recht om een astraal beeld te scheppen, zonder dat erom is gevraagd. Wanneer een dergelijk beeld wordt geschapen, zal de duur daarvan afhankelijk zijn van de intensiteit, waarmee het werd geschapen. Dit betekent, dat een normaal astraal beeld, zoals een getraind mens kan scheppen, een maximale levensduur heeft van 6 tot 7 dagen wereldtijd en bij minder getrainden zelfs veel korter, soms slechts enkele uren. Daarna zou het beeld voortdurend moeten worden gestimuleerd door er nieuwe krachten en gedachten aan toe te voeren. Hieruit blijkt wel, dat men dus niet in staat is een blijvend astraal beeld alleen op te bouwen. Dit kan slechts in een zeer lange periode en door een zeer grote groep mensen werkelijk blijvend geschieden. Dan is de vervalperiode van een dergelijke hulp ongeveer 1000 tot 100.000 jaren en kan zij dus als een blijvende bewoonster van de astrale wereld worden gezien.

- ❖ *Zijn de oosterse goden ook beelden uit de astrale wereld?*

Voor een groot gedeelte zijn oosterse goden beelden uit een astrale wereld; d.w.z. het is de voorstelling van een mens plus een geestelijk wezen, wier beider voorstelling is samengevloeid en daardoor een voor westerse begrippen soms wat gedrochtelijke gestalte tot stand heeft gebracht, wat bij bepaalde wereldse elementen de vorm doet overheersen, omdat de god zelf dit heeft aanvaardt. Maar het grootste gedeelte van de goden van Azië zijn werkelijke entiteiten. U zou hen waarschijnlijk met uw christelijke begrippen engelen willen noemen en soms demonen, maar het zijn werkelijke entiteiten. Alleen de z.g. lagere goden (de huisgoden e.d.) zijn vaak niet werkelijk uit de geest maar alleen vanuit de stof geschapen.

- ❖ *Het kan toch niet goed zijn, indien dit al mogelijk is, kunstmatig ergernis op te wekken? Is het daarom niet beter een gedachtenuitstraling met een dergelijk hulpmiddel achterwege te laten? Is het niet beter te werken met een gevoel van liefde dan met een gevoel van ergernis om zijn doel te bereiken?*

Wanneer u, mijn waarde vriend, een gezwel hebt, dan kan ik zeggen dat het steken met een mes, een sonde of een scalpel in een mensenlichaam eigenlijk niet goed is. Maar het is het enige middel om snel het kwaad te verdrijven. Eerst daarna kan ik de orale medicamenten toepassen. Wanneer ik tegenover een situatie sta, waarbij de lichamelijke onevenwichtigheid er een moet zijn van verzet, dan gebruik ik deze ergernis. Ik gebruik deze bewust; d.w.z. dat ik alle resultaten en gevolgen automatisch negatief maak voor mijzelf en anderen, nadat ik met mijn handeling klaar ben. U kunt toch begrijpen, dat het niet mogelijk is haat alleen met liefde te genezen, wanneer die haat b.v. vernietigt.

Een westers voorbeeld: Er zijn mensen, die willen een atoombom laten ontploffen boven Amsterdam. Kunt u die met liefde bestrijden? Indien u tijd hebt. Als u echter geen tijd hebt, dan zal hun vliegmachine of raket eerst moeten falen. Er zal een element van strijd moeten zijn, opdat de liefde kan werken. Natuurlijk, het is schoner en beter, wanneer men kan werken met liefde. Ik geef dit onmiddellijk toe. Maar, mijne vrienden, liefde vraagt onnoemelijk veel tijd. En welke mens is tot een perfecte liefde in staat, waardoor hij dit alles ook kan doen? Geen mens kent deze gesteldheid in de stof, althans niet voldoende. Er zijn er maar enkelen, die zich daartoe kunnen opwerken. Als ik probeer een praktische aanwijzing te geven, dan is mijn aanwijzing misschien niet de meest ideale, maar de meest praktisch verwerklijkbare. Wanneer iemand door een slang wordt gebeten en ik zeg: Zet er een snede in en zuig het gift uit, dan kunt u zeggen: "Ja, maar dit is geen ideale oplossing. Een kleine injectie en het is in orde." Goed, maar u hebt niet de antitoxine. U hebt het tegengift, het serum niet. Dan moet u wel snijden en uitzuigen. Een medicus zou antitoxine bij zich hebben; u niet. U bent wat dat betreft nog niet zover, dat u over alle middelen beschikt. Maar ik wilde u duidelijk maken, dat u met innerlijke krachten praktisch kunt werken. Ik geef dus de primitiviteit van de beschreven methode graag toe, maar wil van mijn standpunt uit daaraan toevoegen: het is beter dat men op basis van ergernis werkt en erger

voorkomt om daarna de gevolgen van de ergernis in zichzelf te doen verflauwen en daarvoor in de plaats de gedachten van harmonie te stellen, dan niets te doen, omdat men wel alleen uit liefde werkt, maar daarbij faalt, omdat de intensiteit en de tijd ontbreken om met de geringere intensiteit die men opbrengt werkelijk iets te bereiken. Ik hoop, dat mijn uiteenzetting, voor u duidelijk is.

❖ *Wat heeft die ergernis te maken met het gebruik van een scalpel en het weghalen van een tumor?*

Ongetwijfeld was de vergelijking niet volledig. Maar ergernis is haat. Zij is een wapen. Een gedachte met ergernis is spits en stekelig. Dientengevolge komt in mij de vergelijking op van een mes. Want zoals de ergernis de vrede van een medemens zou kunnen aantasten, wanneer zij geconcentreerd wordt uitgezonden, zo kan een mes de weefsels van een mens aantasten

❖ *En genezen.*
.... èn genezen

❖ *(Een onverstaanbare opmerking)*

Dan is dat nog ergernis. Staal blijft staal, wanneer het snijdt. Het doel, waarvoor het wordt gebruikt, bepaalt het resultaat. Maar op zichzelf is een scalpel een mes; en het is in handen van iemand, die het kan hanteren een even dodelijk wapen als een kanon of een geweer; hij kan daarmee ook doden. Zo kan men met ergernis doden. Ik wilde daarmee dus duidelijk maken - en daarom trok ik deze vergelijking - dat op zichzelf ergernis schadelijk kan zijn. Maar dat het vaak een middel is, dat - ongeacht de schadelijke mogelijkheden - ten goede kan worden gebruikt en dat het een middel is, dat binnen het bereik ligt van de doorsnee mens, wat de absoluut kosmische liefde, die men hiervoor in de plaats wilde stellen, dus eigenlijk niet is. Kunt u mijn redenering thans volgen?

❖ *Wat verstaat u onder ergernis? Ik versta daaronder een onbeheerste uiting, een woede eigenlijk.* Pardon, ergernis is geen onbeheerste woede. Maar het is een toestand van ontevredenheid in het "ik" tegen de wereld of bepaalde facetten daaruit, waardoor het innerlijk evenwicht wordt verstoord. Iemand die werkelijk weet, hoe hij zijn krachten kan hanteren, zal desnoods in zichzelf een toorn laten rijzen, een werkelijke woede dus. Maar is hij in staat deze te begrenzen binnen zijn doel, dan is hij ook krachtig en goed. Maar dit kan de doorsnee mens ook niet. Ik kan u niet raden: maak u woedend. Want dan vergeet u uw eigenlijk doel. Want ergernis is voor de gemiddelde mens voldoende evenwichtverstoring om een zekere spanning te wekken, maar het is niet onbeheersbaar genoeg, waardoor men dus zou falen, zodat men zijn eigenlijk doel, waarvoor hij de ergernis wekt, zou voorbijgaan.

❖ *Heb ik goed begrepen, dat men sterker krachten kan uitzenden onder invloed van een heftige emotie, b.v. een schok? Maar wat voor soort kracht is dit dan? Dat kunnen toch nooit harmonische of opbouwende krachten zijn? Ik dacht, dat men daarvoor zelf ook harmonisch en evenwichtig moest zijn. Kunt u dit nader verklaren?*

Ik wil trachten dit te doen. Wanneer wij, vrienden, ons gaan afvragen wat de emotie doet, dan moet ik u verwijzen naar het eerste deel van mijn betoog. Wanneer u een heftige emotie hebt (een angst b.v.), dan zien wij een verhoogde adrenalineafscheiding; wij zien een verandering in de functie van de bijnier; wij zien een verandering - en bijna zeker bij een voortduren daarvan - in de afscheidingen o.a. van de hypofyse en de pijnappelklier. Dat wil zeggen, dat de chemische reacties in uw lichaam anders zijn. Wanneer deze emotie onverwacht ontstaat, dan brengt zij wel degelijk haar krachten met zich. Maar de wijze, waarop de kracht zich uit, wordt verwerkt in de oorzaak van de paniek en in de paniek zelf. Bijvoorbeeld: Iemand is doodsbang dat hij door een dolle hond wordt gebeten. Anders loopt hij 5 tot 7 km per uur, nu loopt hij 50 km. Hij houdt dit langer vol dan iemand ooit zou denken, dat hij het vol zou kunnen houden. Dan is de paniek dus aanleiding geweest voor een lichamelijke krachtprestatie. Wij zien ook het tegendeel: Wij zien iemand door een schok plotseling verstarren; er ontstaat wat men noemt katatonie (een absolute verstijving), waarbij die mens dezelfde houding onvoorstelbaar lang onbeweeglijk volhoudt. Ook hier dus een lichamelijke reactie. De energie wordt in een andere vorm omgezet, ofschoon de oorzaken dezelfde kunnen zijn en slechts de reactie in het denkvermogen een andere is.

Wanneer ik nu echter in mijzelf de emotie wek, dan is dit niet altijd een schok. Wanneer u b.v. kijkt naar foto's van misvormd geboren kinderen, dan kan in uw hart een groot medelijden opwellen; u voelt zich dan bijna tot tranen bewogen. Is dat een schok? Neen. Het is een opwekken van een bepaalde toestand. Maar in die toestand bent u dan in staat om te helpen. Want door de veranderingen in uw lichaam plus de veranderingen zelfs in uw aura, welke die trillingen uitstralen, bent u in staat een grote kracht te produceren, zonder daarbij te ener of te ander

zijde af te wijken, om de doodeenvoudige reden dat de emotie a.h.w. in het verlengde ligt van het streven.

De voorbeelden, die ik gaf, waren in de eerste plaats bestemd om u duidelijk te maken dat emotie het prestatievermogen, soms ook het reactie- en denkvermogen, aanmerkelijk beïnvloedt; dat er in het "ik" dus lichamelijke veranderingen ontstaan, die blijken ook op het denkleven en de aura hun uitwerking te hebben. Daarna heb ik gesteld, dat men bepaalde emoties zelf wekt, zoveel mogelijk in overeenstemming met het beoogde doel, om daardoor met grotere intensiteit zijn krachten te kunnen uitzenden. Dat is, zou ik zeggen, logisch, of niet?

❖ *De gedachtekracht, die je uitstraalt in een toestand van angst, die kan toch niet mooi zijn?*

Je hoeft geen angst te wèkken. Ik heb u gewezen op de mogelijkheden van medelijden en harmonie. Andere beelden daarvan heb ik dus terzijde gesteld. Angst kan onder sommige omstandigheden wel een gunstige invloed hebben, nl. wanneer de angst de mens ertoe brengt zijn besloten-zijn in zichzelf te verbreken. Dan kan zelfs uit angst iets goeds voortkomen en kan die gedachte de mens toegankelijk maken voor krachten buiten hem (een toegankelijkheid die blijvend is) en dan is dus die angst toch nog gunstig geweest.

Maar u moet natuurlijk nooit uitgaan van angst als emotie. Daar echter de reacties van de mens bij angst het meest bekend zijn (althans door mij als bekend werden verondersteld), meende ik met dit voorbeeld te moeten beginnen om duidelijk te maken, dat in het lichaam en in het denken wijzigingen kunnen plaatsvinden. Ik heb getracht ook aan te tonen, dat dit de mogelijkheid geeft om sterker gericht te denken, grotere krachten te gebruiken en grotere krachten op te wekken.

❖ *Is het juist, dat uit uw voordracht moet worden opgemaakt dat evenwichtige mensen niet in staat zijn tot het uitzenden van gedachten?*

Dat is onjuist gesteld. Het uitzenden van gedachten is voor de evenwichtige mens evengoed mogelijk als voor anderen. Er werd door mij gesteld, dat de grootste werking van innerlijke krachten naar buiten toe wordt verkregen, wanneer t.o.v. het normale een afwijkende toestand of onevenwichtigheid ontstaat. Ik heb er een voorbeeld bij gegeven van een verschoven evenwicht bij bepaalde ingewijden en bewustens, waardoor zij - als u het zich herinnert - dus rust uitstralen, die voor anderen merkbaar is. Maar ik heb daarbij ook opgemerkt, dat dit een diffuus veld is; het is niet gericht. Elk gericht uitzenden van krachten, elk gebruikmaken van innerlijke krachten op gerichte wijze, veronderstelt een onevenwichtigheid, omdat elk contact met de overige wereld zoveel mogelijk wordt beperkt, en in één richting sterk wordt geconcentreerd. En wanneer wij nu verder nagaan, hoe dit bij de doorsnee mens is, dan blijkt dat de onevenwichtige personen - ofschoon vaak niet beheerst - dergelijke krachten veel gemakkelijker uitstralen; veel gemakkelijker b.v. plasma uitstralen, dat tot poltergeist-verschijnselen aanleiding geeft; veel gemakkelijker gedachten van anderen opvangen of stemmingen van anderen ondergaan, gevoeliger zijn voor de sfeer van de omgeving dan de evenwichtige mens. En daarmee is naar ik meen mijn standpunt duidelijk.

De evenwichtigheid is een begerenswaardige toestand voor de mens, mits hij in staat en bereid is om bewust het evenwicht telkenmale te verstoren, wanneer hij met innerlijke krachten moet werken, die niet zijn gebaseerd op de z.g. evenwichtigheid van waarden, zoals die hier op aarde wordt erkend. Want de mens, die u een evenwichtig mens noemt, zal vanuit geestelijke standpunt vaak een beperkt, een bekrompen of zelfs een zeer onevenwichtig mens zijn, die een verkeerde compensatie kiest en daardoor evenwichtig wordt.

Evenwicht op zichzelf moet dus worden gezien als een redelijke balans zolang u op aarde bent, waarbij stoffelijke en geestelijke krachten elkaar in evenwicht houden. Maar wanneer die schaal vastzit, kan er geen verandering optreden; dan kan er geen verdere bewustwording, geen werking naar buiten toe plaatsvinden of van buitenaf worden ontvangen. En daar ontstaat dus de noodzaak: men moet het evenwicht kunnen herstellen, ook als dat door de verhouding der schalen tijdelijk wordt gewijzigd. Begrijpt u wat ik bedoel?

❖ *Als je rust uitzendt, moet je dan ook uit je evenwicht zijn om dat te kunnen doen?*

In uw moderne wereld zou ik zeggen; ongetwijfeld. Want u zult zeer veel, dat tot uw normale wereld behoort, moeten vergeten om die innerlijke rust te bezitten.

❖ *Ik vind het een moeilijk iets.*

Dit is niet zo moeilijk als u denkt. Wij hebben hier nl. te maken met de sterke subjectiviteit van het persoonlijk oordeel. Elke mens meent evenwichtig te zijn, zelfs de meest onevenwichtige. En in feite zal men dit evenwicht dus in zekere mate steeds wijzigen en daardoor in feite dus wel enigszins onevenwichtig zijn.

❖ *Dus je verschuift het evenwicht telkens?*

Inderdaad. Dit is dus geen volkomen evenwichtigheid, geen volkomen balans. Het is een variërende balans.

❖ *Kan het een sloomheid zijn? Heel veel evenwichtige mensen hebben iets slooms. Is dat een achtergrond van evenwichtigheid?*

Sloomheid op zichzelf kan wel eens een masker zijn, waarachter zich soms zeer grote onevenwichtigheden verbergen. Wanneer u zegt, dat luiheid evenwichtigheid schept, dan hebt u gelijk. Degene, die lui is, weigert deel te hebben aan hetgeen in de wereld volgens hem niet onmiddellijk belangrijk en noodzakelijk is. En daardoor bouwt hij zijn evenwicht, waar dit voor anderen wordt verstoord.

❖ *Maar hij verstoort het voor anderen door zijn luiheid.*

Dat ligt aan de persoonlijke instelling van die anderen.

❖ *Starheid is ook een vorm van evenwichtigheid?*

Starheid noemen wij petrificatie van de ziel (verstening van de ziel). Dat wil zeggen, dat de geest gefixeerd is in een bepaald beeld, niet verder komt en daardoor - stoffelijk gezien dus - haast ziekelijk monomaan blijft denken en reageren. Maar iemand, die star is, is om de dode dood niet evenwichtig, integendeel. Een star mens, is een mens die zozeer uit zijn evenwicht wordt gebracht door elk niet aanvaarden van zijn eigen starheid, dat hij in zich voortdurend moet blijven compenseren om eigen monomaan idee verder te kunnen uitleven.

❖ *Hoe kan men iemand door innerlijke kracht helpen, zonder in iemands vrijheid in te grijpen?*

Dit kan alleen in de vorm, die ik bij het onderwerp "genezing" heb aangesneden: door iemand levenskracht toe te zenden of over te dragen. De procedure daarvoor heb ik in het eerste gedeelte omschreven. U grijpt nl., zolang u iemand levenskracht geeft, niet in zijn vrije wil in. U geeft hem slechts de mogelijkheid om innerlijk meer datgene te zijn, wat hij al is en om sneller een doel te bereiken. Een voorbeeld: U zit in een klein karretje op de weg en u rijdt 15 km per uur. U schiet niet hard op en u heeft haast. Wanneer ik u nu kracht geef, waardoor datzelfde wagentje ineens 100 km per uur loopt, dan bereikt u sneller uw doel. Maar als u niet juist reageert, maakt u ook sneller ongelukken. Ik vergroot altijd beide mogelijkheden, wanneer ik kracht geef. Ik grijp dan niet in de vrijheid in. Ik kan dus levenskracht geven. Ik kan iemand zelfs telepathisch een gedachte geven, zolang ik deze niet suggestief maak. Op het ogenblik dat suggestie optreedt, belemmer ik in zekere mate de vrijheid van handelen en van denken van een ander, al is het maar voor een korte periode.

❖ *Zou men door levenskracht over te dragen ook de ziekteprocessen kunnen versterken?*

Wanneer de patiënt de ziekte liefheeft, ongetwijfeld. Is mijn antwoord te cryptisch voor u?

❖ *Dus je moet die zieke dan maar geen levenskracht toevoeren?*

Toen ik leefde, zei mijn vader altijd: "Er zijn dwazen, die water naar de zee dragen, en er zijn dwazen, die geld geven aan vreemdelingen, die zeggen 100 % winst te zullen geven in 5 minuten. Zij beiden verliezen hun kracht, zonder daarvan ooit iets terug te zien." Dat geldt ook hier.

❖ *Kan iemand, die regelmatig levenskracht geeft zelf een tekort aan levenskracht krijgen?*

Indien u slechts uit uzelf levenskracht geef, ja. Maar als u zich voldoende bewust bent van uw eigen innerlijke krachten en uw instelling er niet één is van persoonlijk gewin (dus bekrompen, beperkt, berekenend) maar een werken vanuit het Hogere, dan houdt dat in: een openstaan voor andere geestelijke voertuigen, voor de levende kracht rond u. U krijgt een compensatie, die weliswaar soms enige tijd vraagt (het kan dus zijn dat u een ogenblik lang uitgeput bent), maar ten slotte wordt u steeds sterker, naarmate u meer kracht geeft.

❖ *Kan men zijn krachten ook geven aan wezens, die aan gene zijde zijn? Ook op dezelfde wijze, als u hebt uiteengezet?*

Levenskrachten kan men niet geven aan hen, die aan gene zijde zijn. Eigen voorstellingsvermogen en wezen kunnen vanuit een menselijk bewustzijn en willen niet de krachten voortbrengen, die noodzakelijk zijn als levenskracht voor iemand, die aan gene zijde leeft. Wel kan men de ander a.h.w. telepathisch boodschappen geven van zekerheid en van genegenheid. Men kan proberen iemand een weg te tonen; want een overbrengen van denkbeelden is mogelijk, maar niet van krachten. Wanneer echter de ander de juiste denkbeelden krijgt, zal hij zich openstellen voor de krachten, die voor hem in zijn toestand bestaan en daardoor dus ook in feite aan kracht kunnen gewinnen.

Daarom zeggen wij nooit: Zend kracht naar degenen, die zijn overgegaan en in het duister leven. Maar wel: Zend hun gedachten van genegenheid, van licht, van liefde, van rust. Deze gedachten

zijn voor hen belangrijk. Het zijn geen krachten, maar een zekere bevrijding uit de beperkte omgeving, waarin zij besloten zijn.

❖ *Mag ik dit nog vragen? Er is ons geleerd, dat wij niet in één wereld alleen leven maar in vele en dat we er soms bewust iets van kunnen merken. Welke krachten worden daar dan uitgegeven?*

Ik hoop, dat u mij niet kwalijk neemt, dat ik deze vraag schijnbaar onvriendelijk beantwoord. Iemand, die zo nu en dan een kiekje ziet van een vreemde stad, weet niet hoe die stad is, leeft en werkt. Wanneer hij aan de hand daarvan wil handelen, alsof hij in die stad was, zal hij altijd voor grote, en ontstellende vergissingen komen te staan. Ga uit van uw eigen wereld en haar mogelijkheden. Dat, wat in een andere wereld geschiedt door uw voertuigen, zal nimmer een belemmering kunnen vormen voor hetgeen u stoffelijk wilt doen en wat u in uw stoffelijk redelijk werken met innerlijke krachten tot stand tracht te brengen. Soms kan het dit versterken; verzwakken kan het dit niet. De inwerking van de geestelijke voertuigen zou als bewustzijn op den duur uw stoffelijke realisatie kunnen wijzigen. U bent echter niet in staat met de krachten en wezens van die andere wereld, uw eigen voertuigen van die andere wereld, direct te werken. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik dit hier stel. Anders krijgen wij mensen, die het gemakkelijker vinden om met hun voertuig in Zomerland iets te doen dan hier; en dan doen ze in feite helemaal niets.

❖ *Dit slaat ook op de vorige vraag, want wat weten wij van de overgegangene geesten?*

Dat behoeft u niet altijd te weten, zolang u maar niet probeert die geest te onderwijzen; want dat is een grote fout, die men soms maakt. Men wil zijn eigen knapheid, zijn goedheid bewijzen tegenover die arme duistere geest. Zoals soms mensen liefdadigheid bedrijven niet om een ander te helpen maar om hun eigen rijkdom ten toon te stellen. U kunt door het zenden van eenvoudige gedachten van goedwillendheid, van genegenheid een geest helpen en sterken, onverschillig of zij in het licht of in het duister is. Het is een kosmisch gangbare munt, omdat zij is gebaseerd op het begrip: harmonie, liefde, goddelijke kracht. U kunt het niet als kracht geven; maar voor de ander geeft het altijd ofwel een voldoening, een nieuwe stimulans om anderen te helpen, dan wel is het voor hemzelf een hulp. En daarom kunt u dat dus wel doen.

❖ *Bereiken je gedachten dan zo iemand, ook al is die niet op je ingesteld?*

Wanneer uw gedachten voldoende scherp op die ander zijn gericht, zullen zij die ander altijd bereiken. Voor de geest geldt nl. dat gedachten ongeveer hetzelfde zijn als lichtsignalen op aarde. Wanneer u zelf geen licht aan hebt en u staat ineens in het scherpe licht van een schijnwerper, ziet u dat licht dan niet? Zo is het voor de geest. Zelfs de meest lichte wereld kan een menselijke gedachte nog beroeren, omdat haar geaardheid van licht anders is. En daarom zal een geconcentreerde gedachte van de mens haar doel bereiken. Wanneer u in het algemeen denkt, is er een vaagheid, een diffusering, waardoor degenen, die rond u zouden kunnen zijn (dit is dus niet zeker) eventueel deel kunnen hebben aan die gedachte. Wanneer u dus denkt: er zijn er nu rond mij en u wilt hun gedachten van goedheid en liefde zenden dan kunt u zich vergissen, maar u kunt er nooit kwaad mee doen. En voor uzelf is het goed, want wie zich oefent in zijn gedachten steeds het lichte, het goede, de vreugde van innerlijke harmonie van een verwerkelijken van harmonie in elke wereld te uiten, die leert voor zichzelf steeds beter wat harmonie is.

Als u nu uw vragen hebt gesteld, zou ik graag tot besluit van de bijeenkomst nog het een en ander willen zeggen.

Wanneer wij, vrienden, denken aan innerlijke kracht, dan is het moeilijk deze kracht te definiëren. Wij kunnen de uitwerkingen ervan zien, maar het wezen ervan blijft onbekend. De kracht van het leven zelf is als een onbekend duister verscholen achter het licht der kosmische uiting.

Zo is het ook met ons. Wij hebben krachten, wij weten misschien wel dat zij er zijn. Wij weten dat die gaven kunnen worden gebruikt in geestelijke werelden en in de stoffelijke wereld, maar wij kunnen niet zeggen: Zo is dit. En dáár heb ik de kracht; ik grijp haar. U kunt slechts zeggen: Er is iets, dat ik kan gebruiken. Wanneer wij de geaardheid van wat is niet kunnen vaststellen, is het dan dwaas om het te gebruiken? Wanneer u niet weet, wat water eigenlijk is, is het dan dwaas een boot te nemen en over het water te varen? Is het dwaas de lucht in te ademen, omdat u niet precies weet, wat de lucht bevat? Ik wil slechts zeggen, vrienden, de kracht is onbekend. En zij kan misschien niet passen in een redelijk concept. Zij kan niet omschreven en gedacht worden, maar zij is. En omdat zij is, mogen wij haar aanvaarden, mogen wij haar in onszelf doen doorstromen, tot zij in ons wordt een grote kracht, die van ons uitgaat.

Noem deze kracht God, zo u wilt. Noem haar kosmos, noem haar leven. De naam is niet belangrijk. Al noemt u lucht duizendmaal ijzer, het blijft mogelijk haar in te ademen. De naam

verschilt, maar niet het wezen. De kracht, die in ons leeft, moeten wij in ons opnemen, want zij komt tot ons via de krachten van geestelijke voertuigen; zij komt uit de omgeving, waarin u leeft; zij is deel van uw stoffelijk bestaan. En daarmee hebt u dus de kracht.

Het is dwaas een kracht te bezitten en die niet te gebruiken. Het is dwaas te verhongeren, wanneer er een gedekte tafel met overvloed voor u staat. U hebt behoefte aan deze kracht. Vraag u dan niet af, wat deze kracht precies is. Zeg tot uzelf: Zo kan ik haar aanvaarden, zo kan ik geloven, zo kan ik erop vertrouwen; en gebruik haar.

Harmonie, een woord dat zo vaak wordt gebruikt, wil niet zeggen: weten, erkennen. Het wil zeggen: eenheid. Wanneer duizend stemmen één lied zingen, dan kent de ene zanger de ander niet, maar gezamenlijk vlechten zij een melodie, die opstijgt als een geur van rozen naar de hemel; een klank, die als een magische siddering gaat door een ieder die luistert, totdat men beroerd mede wordt betrokken in die grote eenheid, die men niet kent.

Harmonie is het magische woord. Want wie kracht in zich erkent en kracht wil gebruiken, zal ontdekken: alleen ben ik weinig, met anderen ben ik meer.

Ik moet de eenheid vinden. De juistheid van woord, van daad, van denken, van instelling, doorgedrongen als een pijl tot diep in mijn wezen. Het bewustzijn van de wereld en van de kracht buiten mij kan worden tot een opspuitende fontein, waarin kracht als een hemelse zonnegloed omhoog stuwt. Dan kunt u de kracht richten.

Wanneer u uw wereld vijandig zijt, werkelijk vijandig, denk niet dat u geen kracht bezit; maar de kracht vernietigt anderen en uzelf. Zoek harmonie. Zoek het begrip van werkelijke liefde. De liefde, die niet vraagt, die niet eist, die niet stelt. De liefde, die niet alleen geestelijk of alleen stoffelijk is, maar de liefde, die aanvaardt, die alles ziet als verbonden met het "ik". U kunt dat niet met geheel de wereld, u kunt dat misschien met een klein deel ervan; met dat wat u lief kunt hebben op deze wijze, zonder te vragen, zonder te eisen: heb dat lief. Alles, zoals een wolk aan de hemel, een stem die klinkt, een geluid in de verte, een kind dat lacht, de rijp op de bomen, de regen die klettert, het geeft niet wat, als u er maar één mee kunt zijn en probeert die eenheid die kracht is te beleven. Het is de gebondenheid aan meer krachten, die meer doet dan u kunt beseffen.

Het hele Al kan worden uitgedrukt in één bol van kracht; en wij zijn de lichtstukken daarin, die bewust geworden het brandpunt zijn van alle krachten, die daarin leven. En dan wordt de innerlijke kracht het bewustzijn, dat zelfs uit de tegenstellingen de eenheid bouwt. Het bewustzijn, dat licht en duister versmelt en in de schijn van Niet, die anderen daarin verwachten, de waarheid van eigen wezen en Schepper ziet.

Onze kracht is de uiting van het innerlijk bewustzijn plus de band met het zijnde. En daardoor de realisatie van het Goddelijke, de realisatie van het Ongekende, dat zich door ons uit. Vrees het ongekende nimmer, maar aanvaard het alleen in liefde, in begrip van harmonie, van kracht en van licht en u zult zien, dat dit alles in u samenvloeit en wordt tot een openbaring van veel, dat in u leeft, maar dat u niet beseft.

Daarmee, vrienden, moet ik u verzoeken mijn tekortschieten - zo dit plaatsvond deze avond - te vergeten en te vergeven en harmonisch te zijn met dat, wat u kunt aanvaarden en wat ik aan goeds u bracht. Zo wens ik u allen heel veel bewustzijn van de krachten in uw wezen en het vermogen deze te leren gebruiken, tot de kosmische harmonie daarin wordt geuit.